

Geachte minister Wiersma, geachte betrokken ambtenaren,

Hoeveel pijn mag een dier lijden voordat wij zeggen: genoeg? Hoeveel opengereten snavels, gebroken poten en gekooide moeders verklaren wij nog als “acceptabel” – zolang de marges maar goed blijven voor enkelen aan de top?

In de intensieve veehouderij zijn gevoelige wezens gereduceerd tot productiemachines. Biggen zonder staart. Kippen die groeien tot hun botten breken. Kalveren die hun moeder nooit zien. Niet uit noodzaak, maar uit efficiëntie. Niet voor de boer op het land, maar voor de aandeelhouder achter het scherm.

De stikstof, het methaan, de mestoverschotten — het landschap kreunt onder de druk van een systeem dat zijn natuurlijke grenzen allang is gepasseerd. Wat overblijft is een voedselsysteem dat onze bodem uitput, onze lucht vervuult en ons klimaat verhit.

En dan zijn er de zieken: kippen met borstblaren, varkens vol longontstekingen, koeien die kreupel worden voordat ze volwassen zijn — of liever: voordat ze dat ooit kúnnen worden, omdat hun leven vroegtijdig eindigt in een lichaam dat onnatuurlijk is vetgemest, zelfs voor een volwassen dier, en toch worden ze al als kind geveld.

Voor de gemiddelde burger blijft dit alles verborgen, uit het zicht. Maar juist u, als beleidsmakers, kent de ware omvang van dit probleem: de miljoenen dieren die ondraaglijke levens leiden, alleen om het publiek goedkoop vlees te kunnen bieden. Maar is dat vlees werkelijk goedkoop?

In stallen waar dieren nauwelijks kunnen bewegen, gedijen niet alleen bacteriën, maar ook risico's voor de volksgezondheid — van antibioticaresistentie tot de volgende zoönose. Tegelijkertijd kost de overconsumptie van vlees, en de chronische ziekten die daardoor verergeren, jaarlijks miljoenen mensen het leven of vele gezonde levensjaren.

Wanneer hebben we genoeg geproduceerd, genoeg geëxporteerd, genoeg weggekeken? Wat is de prijs van een goedkoop stukje vlees – als het betaald wordt met levens vol lijden en ongezondheid?

Daarom is het noodzakelijk dat de volgende stappen niet worden uitgesteld, maar nu wettelijk worden vastgelegd en gehandhaafd:

1. Geen staartcouperen of tanden knippen meer zonder pijnstilling of verdoving. Vergroot de leefruimte per varken, zodat ze elkaar niet aanvallen uit pure frustratie door de volstrekt onnatuurlijke omstandigheden waarin ze worden gehouden. Dit zou bovendien het speelveld eerlijker maken en kleinschalige boeren de kans geven te concurreren met megastallen.
2. Geen kraamboxen meer voor moedervarkens. Deze kooien zijn waarschijnlijk het meest schrijnende symbool van hoe ver we onze menselijkheid hebben opgegeven voor winst. We ontnemen een medezogdier, met net zulke complexe moedergevoelens als onze geliefde honden, zelfs de mogelijkheid om zich om te draaien.
3. Geen genetisch geselecteerde, snelgroeiende vleeskuikens meer. Het is onvoorstelbaar dat een vogel die tot wel 10 jaar kan leven, wordt vetgemest en geslacht na amper zes weken. Een minimumleeftijd van 12 weken voor slacht zou al een eerste stap zijn.

4. Geen afbranden van snavels met hete messen of infraroodstralen zonder pijnbestrijding. Deze routineuze verminking is barbaars en volledig onnodig in systemen met voldoende ruimte en verrijking.
5. Geen dwangmatige voeding meer met soja, maïs en ander onnatuurlijk krachtvoer om koeien onnatuurlijk hoge hoeveelheden melk te laten produceren — ten koste van hun uiers, gewrichten en hoeven, die onder de druk bezwijken in de vorm van infecties en pijnlijke aandoeningen.
6. Geen scheiding meer van kalf en moeder direct na de geboorte — punt. Deze praktijk is hartverscheurend, onnatuurlijk en volkomen overbodig in een dierwaardige landbouw.

Ik vraag u: kies niet voor het comfort van het bekende, maar voor de moed van het mededogen. Maak van deze Algemene Maatregel van Bestuur geen papieren belofte, maar een keerpunt.

Voor de dieren. Voor het klimaat. Voor onze gezondheid. Voor ons geweten.

Met hoopvolle groet,
Gabor Kocsi